asja wõib saada. Seal nägid naad ehmatusega, kuidas noore ratsaniku hobune äkkitselt peruks läks, lõhkuma hakkas ja mehe pealt ära wiskas, nenda et see peaga wastu terawat kivi kukkudes, nagu surnud maha jäi. Isa ja tütar ruttasid ligi ja nägid, et ta weel hingas. Pea haawast jooksis sorinal werd, seda surus Liisi oma ninarätikuga tagasi, kuna Kärmas isi koju tõttas abi tooma. Et ta küll elu jõu poolest jooksis, siis näitis see tütre meelest liig kaua kestwad, kell noormehe waatamine südant oli haawand ja kes nüüd kartis, et wõeras praegu ta kätte wahel sureb. Mis tema silmis noormehel kõigeimelikum oli, need olid tema süsimustad, käharad juuksed, mis pehmed nagu siid paksult tema pead katsid. Nagu kogematta puutus Liisi wäikene käsi nende juukste külge ja ei läbändki enam oma käekest tagasi tõmmata.

Wiimaks ometi jõudis abi ligi. Haawatud wõeras sai otsekohe Kärmase majasse wiidud ja siin igapidi tema eest hoolt kantud. See weniks liig pitkale, kui kõik üksikuid juhtumisi sest ajast, kus Kustas Hiilkroon — see oli wõera noormehe nimi — oma haigewoodi peal maas oli, tahaks etendada. Olgu siis lühidelt öeldud, et Liisi armuline haige eest hoolekandmine ja sagedane noormehe ligi olemine mõlemaid peagi

sõbruiks tegi; sõbrusest sigis aegamööda sügawam armastuse tundmine, nõnda et, peale seda, kui Kustas oli jutustanud, et tema rikka wanemate poeg olla, sõja tuhinas kõik omaksid kautanud, muud kui aga weel hea summa raha oli ta peasta jõudnud — mitte kaua aja pärast kosimine ja kihlamine peagu ühel päewal sündisid ja pulmad kohe siis pidid ärapeetud saama, niipea kui Kustas terweks saanud ja linnast tagasi jõudnud, kuhu t'al waja oli minna, oma waranduse toimenduseks.

Liisi oli rääkimatta õnnelik. Niipea, kui ta peigmees oli tugewamaks saanud, talutas kena neiu teda oma käe tugil wälja rohelisse, teda käitama. Teine oli niisamma täis õnneliku tundmist ja tihtigi istus ta maha, wäsimuse üle kaebades, õiguse pärast aga ennem sellepärast, et õige sagedaste Liisiga wõiks käsi käes istuda, kus juures tütarlaps suure heameelega teise pehme käharais juukstes sasis ja oma käega silis. Sladest ei olnud ta niisugust käharpead näinud, otsekohe ütelda, üks Simsoni ehk Absalomi pea.

Nii jõudis see aeg ikka ligemale, kus mõlemad noored inimesed hoopis pidid saama ühendud. Kustas Hiilkroon tõttas kaugemalle linna, seal oma asju kohendama, Liisil oli aga see mure, mis ju iga prundil, pealegi rikkastel on —

Eesti-ma rahwa Kalender 1886, lk. 27